

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 1/2023
11.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Нови Сад, чији је пуномоћник Александар Бојков, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2820/17 од 11.12.2017. године, у седници одржаној 11.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2820/17 од 11.12.2017. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2820/17 од 11.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1677/16 од 18.09.2017. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. годину исплати 11,05 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2015. године до исплате и за 2015. годину 17.121,86 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио исплату разлике трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за 2013. годину од 18.207,54 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2014. године до исплате, те у делу којим тужилац потражује исплату разлике накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за 2014.годину, преко досуђеног износа од 11,50 динара до траженог од 18.254,33 динара, и захтев за исплату законске затезне камате на разлику између досуђеног износа од 11,50 динара до траженог износа од 18.254,33 динара, почев од 01.01.2015. године до исплате, као и у делу којим тужилац потражује исплату разлике накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за 2015.годину, преко досуђеног износа од 17.121,86 динара до траженог износа од 18.218,06 динара и захтев за исплату законске затезне камате на разлику између досуђеног износа од 17.121,86 динара до траженог износа од

18.218,06 динара, почев од 01.01.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2820/17 од 11.12.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима парничног поступка (став 4. изреке), тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.583,60 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу (став 3. изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Пресудом Врховног касационог суда Рев2 949/2018 од 27.09.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2820/17 од 11.12.2017. године, као о изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1677/16 од 18.09.2017. године, у ставу трећем изреке, којим је делимично одбијен тужбени захтев тужиоца и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2820/17 од 11.12.2017. године, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу, на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2013. годину исплати 18.207,54 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2014. године до исплате, за 2014. годину, поред досуђеног износа од 11,50 динара, још 18.242,83 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2015. године до исплате и за 2015.годину, преко досуђеног износа од 17.121,86 динара, још 1.096,20 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка од 36.000,00 динара.

Одлуком Уставног суда Уж 1499/2019 од 28.12.2022. године усвојена је уставна жалба туженог, утврђено да је пресудом Врховног касационог суда Рев2 949/2018 од 27.09.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, поништена наведена пресуда, одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2820/17 од 11.12.2017. године, одбачен предлог подносиоца уставне жалбе за одлагање извршења пресуде из тачке 1. и одбачен захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

У поступку поновног одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/20).

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, одбијен је захтев тужиоца као запосленог код туженог, јавног предузећа чији је оснивач Град Нови Сад, за исплату дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2013. годину и дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. и 2015. годину у већем износу од износа досуђеног првостепеном пресудом. Ово због тога што су обрачун и исплата накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора регулисани принудним прописима- Законом о јавним предузећима („Службени гласник Републике Србије“ број 119/12...44/14), као и Уредбом о начину и контроли обрачуна исплате зарада у јавним предузећима које је Влада Републике Србије донела у извршавању тог закона. Одредбе наведеног Закона и Уредбе ограничавале су туженог, под претњом прописаних санкција, да самостално доноси опште акте којима се уређује питање зарада и да врши обрачун и исплату зарада без претходно добијене сагласности оснивача. Законом о јавним предузећима прописано је да јавно предузеће послује на основу претходно донетог Програма пословања на који сагласност даје оснивач, а који обавезно садржи све позиције расхода по наменама за читаву наредну календарску годину, дакле и за зараде, као и елементе за целовито сагледавање политике зарада и запослености у том предузећу. Планирана политика зарада мора се утврдити у складу са политиком пројектованог раста зарада коју утврђује Влада Републике Србије. Уредбама је Влада, на основу изричитог законског овлашћења, прецизно уредила питање зарада у јавним предузећима. Из изложеног следи да је у погледу утврђивања зарада у јавном предузећу однос послодавца и запосленог уговорни однос, али само у оквиру прописаних правила и ограничења којима се тежи очувању масе зарада планиране програмом пословања за одређену пословну годину. Програмом се не дерогирају права запослених по основу радног односа, нити је то његов циљ, већ се истим само може довести у питање да ли ће запослени своја права остварити у пуном обиму или не, што директно зависи од фискалних захтева који се у свакој календарској години постављају пред јединицу локалне самоуправе (члан 36а Закона о буџетском систему).

У конкретном случају, тужилац је право на накнаду регреса за коришћење годишњег одмора остварио у границама масе средстава за зараде, предвиђене програмима које је тужени доносио за сваку од спорних година, уз сагласност оснивача. Донети програми су морали бити усаглашени са одлукама о буџету локалне власти, које је јединица локалне самоуправе донела пратећи обавезујуће смернице министарства надлежног за послове финансија, као и са политиком пројектованог раста зарада коју за сваку календарску годину утврђује Влада Републике Србије, све како би се избегла привремена обустава преноса средстава из буџета Републике Србије којом би директно било доведено у питање финансирање, а самим тим и функционисање јединица локалне самоуправе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници је поднета 21.10.2016. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 54.679,93 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**